

МОТИВИ КЪМ ПРИСЪДА

по Н. О. Х. Д. № 9663 по описа на СРС-НК, 2-ри състав за 2021г.

Повдигнато е и е внесено в съда с обвинителен акт обвинение срещу ИВ. М. М., ЕГН: *****, за това, че на 04.03.2021 г., около 03:50 часа, в гр. София, кв. „Обеля“, ул. „Дмитрий Лихачов“ №29, бензиностанция „Интерспийд“ЕООД, от касата е отнел чужди движими вещи, собственост на „Интерспийд“ЕООД – парична сума в размер на 365,00 лева, от владението на Илиана Д. А. - МОЛ, без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои - **престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.**

По делото не е приет за съвместно разглеждане граждански иск, доколкото такъв не е бил предявен от ощетеното юридическо лице.

Проведено е съдебно следствие по реда на Глава XXVII от НПК (чл.370-374 от НПК), в неговата алтернатива, ситуирана в разпоредбата на чл.371, т.2 от НПК, по направено искане от подсъдимия и неговия защитник. Подс. М. е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се е съгласил да не се събират доказателства за тях. Съдът с протоколно определение е одобрил изразеното съгласие на основание чл.372, ал.4 от НПК, след като е констатирал, че даденото признание обхваща всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и че същото се подкрепя от събраните в досъдебната фаза доказателствени материали.

В съдебно заседание представителят на СРП поддържа обвинението против подсъдимия М., като намира, че направеното признание на фактическите обстоятелства от обвинителния акт се подкрепя от доказателствената съвкупност по делото и счита, че нейният анализ формира обоснован и еднозначен извод относно извършването на престъплението и неговото авторство. Пледира, съдът да признае привлечения към отговорност за виновен по повдигнатото обвинение и да му наложи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година, което на основание чл.58а, ал.1 от НК да бъде редуцирано до 8 /осем/ месеца. Моли от срока на изтърпяването му да бъдат приспаднати периодите на предварително задържане по реда на ЗМВР и НПК.

Защитникът на подсъдимия – адв. Д. – САК, релевира доводи, че с оглед цялостното признание от М. на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, следва да бъде наложено наказание в размер на 6 /шест/ месеца „Лишаване от свобода“. Моли да бъдат отчетени като смекчаващи отговорността обстоятелства тежкото социално-икономическо положение, в което е живял подзащитният й, както и формирането на предходната му съдимост единствено от осъждане за престъпление, извършено като непълнолетен, за което е било наложено наказание „Пробация“. С оглед данните за личността му споделя и възможност за приложение на чл.66, ал.1 от НК и отлагане изпълнението на определеното наказание за най- ниския предвиден от закона срок.

Подсъдимият И.М. признава по реда на чл.371, т.2 от НПК всички факти от обвинителния акт. Разбира в какво е обвинен, съзнава последиците от разглеждането на делото по реда на чл. 371, т. 2 НПК, като изразява съгласие да не се събират доказателства за посочените обстоятелства, а при постановяване на присъдата съдът да ползва признанието му и инкорпорирания от досъдебните органи доказателствен материал. В своя защита и упражнявайки правото си на последна дума, се солидаризира с доводите на своя адвокат.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл.13, чл.14, чл.18 и чл.107 от НПК, намира за установено следното:

ПО ФАКТИТЕ:

Съдът от първа инстанция по фактическите обстоятелства, предвид направеното от

подсъдимия самопризнание по реда чл.371, т.2 от НПК и с оглед определението на съда по чл.372, ал.4 от НПК, приема за установено следното:

Подсъдимият ИВ. М. М., ЕГН *****, е роден на 12.02.2003г., в гр.Плевен, българин, български гражданин. Той е с начално образование, неженен. Същият не е трудово ангажиран. Постоянният му адрес се намира в с. Дисевица, ул.“Юнско въстание“№14. По НОХД №69/2020г. на РС - Плевен, в сила от 06.03.2020г., спрямо подсъдимия е одобрено споразумение, с което за престъпление по чл.195, ал.1, т.3, вр.чл.194, ал.1, вр.чл.63, ал.1, т.3 и чл.20, ал.2 от НК му било наложено наказание „Пробация“, с приложение на първите две задължителни мерки, всяка от които с продължителност от 1 /една/ година. В периода месец март 2021г. – месец юни 2021г. по отношение на него са влезли в сила нови съдебни актове, с които е призната вината му за множество различни престъпни посегателства, макар и те да се обособяват като едно осъждане.

Към 04.03.2021г. свид. ИЛ. Д. АС. работела като „касиер“ в бензиностанция „Интерспийд“, находяща се на адрес: гр. София, кв.“Обеля“, ул.“Дмитрий Лихачов“№ 29. С оглед заеманата длъжност свидетелката се явявала и материалноотговорно лице. Търговският обект бил стопанисван от „Интерспийд“ЕООД с управител и представляващ свид. ЗДР. ЛЮБ. С.. В рамките на търговската площ била монтирана охранителна система, включваща и камери за видеонаблюдение, позволяващи запис в реално време.

На 04.03.2021г., около 03:50 часа, свид. А. се намирала на работното си място. Поради необходимост от зареждане на стелажите със стока, тя за кратко влязла в складовото помещение, обособено в обекта. По същото време магазинът към бензиностанцията бил посетен от подсъдимия. Използвайки отсъствието на свид. А., той се приближил към касата, отворил я и взел намиращите се там банкноти на обща стойност 365,00 лева. След като затворил касовото отделение, той се отправил към изхода. Действията му били заснети от охранителните камери в обекта.

Непосредствено преди подсъдимият да напусне магазина обаче свид. А. се върнала от склада, приближавайки към стелажите, чиито рафтове започнала да подрежда със стоки. В този момент тя забелязала М., когото познавала отпреди като редовен клиент. Направило й впечатление, че младежът разглежда артикули в обекта. Възприемайки я в търговската част на помещението, подсъдимият попитал свидетелката дали има ръкавици за него. А. отвърнала отрицателно, като го отпратила. М. излязъл навън, след което избягал.

В кратък период от време след напускането на подсъдимия магазинът бил посетен от двама клиенти, които закупили кафе. В момента, в който касиерката отворила чекмеджето на касата, за да остави получената сума за покупката и да върне ресто, тя забелязала липсата на книжните банкноти, отнети по- рано от М.. Засякла касата и установила, че наличността е с 365,00 лева по- малко.

За случилото се свид. А. уведомила управителя – свид. С., а на записите от охранителната видеосистема, които изгледала по- късно, различила подс. М. и действията му. Бил подаден сигнал до органите на реда, по повод който в 09 РУ – СДВР било образувано досъдебно производство. В неговия ход било извършено разпознаване на лица, протекло с участието на свид. А.. В непосредствено предхождащия го разпит тя описала с подробности външните белези, по които би могла да разпознае автора на деянието, както и условията, в които го е наблюдавала. В изготвения за съответното действие протокол последователно изложила идентични факти и посочила недвусмислено подс. М., като лицето, посегнало срещу собствеността на „Интерспийд“ЕООД.

В хода на разследването като веществено доказателство по делото били приобщени оптични носители – 2 броя дискове, съдържащи записи от охранителни видеокамери, разположени в бензиностанцията. Файловете, съхранени в тях, отразявали кадри в определен период от време на дата 04.03.2021г. Същите били предоставени за извършване

на комплексна видеотехническа и лицевоидентификационна експертиза. Съгласно нейното заключение възпроизведените изображения от диска са цветни, без манипулации върху записаната информация, отразяват данни за времето на заснемане, като позволяват наблюдение върху поведението и външните отличителни белези на подсъдимия. Онагледяват неговите действия в рамките на търговския обект, в частност приближаването към касовото пространство, изваждането и отнемането на парични суми и оттеглянето впоследствие от магазина. Поради добрата си резолюция те са достъпни, както за разграничение на телодвиженията, така и за лицевата идентификация на заснетото лице, обусловило и категоричния извод, че мъжът от кадрите и подсъдимият са един и същи човек.

В деня, следващ този на извършеното посегателство, подс.М. бил задържан от органите на реда. С протокол за доброволно предаване същият предоставил към материалите по делото мобилен телефон. Споделил, че го е закупил предния ден с част от паричната сума, отнета от касата на бензиностанцията.

По делото е прието и заключение на дактилоскопна експертиза за нуждите на идентификацията на подсъдимия, доколкото същият бил без лични документи.

Обстоятелствата, свързани с предходната съдимост на подс. М. се извеждат от приложените по делото справки за съдимост. Допълнителни характеристични данни се съдържат в изисканата справка от инспектор „Детска педагогическа стая“ (ДПС) при 02 РУ – Плевен – ОДМВР – Плевен.

Така възприетите от настоящата съдебна инстанция фактически констатации са прецизирани с оглед поставянето на акцент върху меродавните за наказателната отговорност на подсъдимия факти, без това да привнеса различно смислово изражение по отношение на очертана от наблюдаващия делото прокурор релевантна фактическа обстановка. Последната е установена по безспорен и категоричен начин, въз основа на заявеното от подсъдимия цялостно признание на фактите, изложени в обстоятелствена част на обвинителния акт, което напълно кореспондира с приобщените от органите на досъдебното производство допустими и относими към предмета на доказване доказателствени източници – **гласни доказателствени средства**: показания на свидетелите ИЛ. Д. АС., Т. Н. П., СТ. В. СТ., ЗДР. ЛЮБ. С., В. СТ. ИЛ.; **писмени доказателствени средства и доказателства**: протокол за разпознаване на лица, справка за съдимост, фотоизображения на подсъдимия – извлечения от масивите на МВР, дактилоскопна карта на М., протокол за снемане на образци за сравнително изследване, протоколи за доброволно предаване, актуално състояние на „Интерспийд“ЕООД, копие на трудов договор, сключен със свид. А. и длъжностна характеристика, подписана от нея, заповед за задържане за срок до 24 часа по реда на ЗМВР, справка от НСлС, ГДИН – МП и характеристична справка от инспектор „ДПС“ при 02 РУ – Плевен – ОДМВР – Плевен; **веществени доказателства**: 2 броя оптични носители и 1 бр. мобилен телефон марка „Нокиа“, с ИМЕИ №352847057887679, без сим- карта; **експертизи**: заключения по комплексна видео-техническа и лицевоидентификационна и дактилоскопна експертизи, приобщени по реда на чл.283 от НПК.

Съдът намира, че направеното от подсъдимия самопризнание се подкрепя напълно от събрания по делото доказателствен материал. Изброените по-горе доказателства и доказателствени средства категорично сочат, че М. е извършител на престъплението с правна квалификация по чл.194, ал.1 от НК. С оглед процедурата, по която е разгледано делото, не се налага подробен анализ на доказателствения материал. За пълнота съдът ще изложи кратки съображения по доказателствените източници.

Като основен източник на информация за включените в предмета на доказване обстоятелства съдът възприе подробните и вътрешно балансираните показания на свид. А.. Те са последователни, кореспондиращи с останалите материали по делото и удовлетворяват всички изисквания за категоризацията им като годин доказателствен източник, за да дадат

нужното за наказателния процес достоверно, обективно и точно знание за събитията, при които е извършено деянието и неговия автор. Именно от нейния разказ се извличат значими за процеса факти, свързани с осъществяването на инкриминираното деяние, време, място, ошетен юридическо лице, родови характеристики и стойностен размер на отнетото от нейно владение чуждо имущество. Личните възприятия на свидетелката дават представа относно поведението на подс. М. на процесната дата, възприето както лично, така и опосредено чрез записите от охранителните камери в бензиностанцията. Последователна е тя в описанието на механизма на извършената кражба, вида на предмета на посегателство и размера на констатираната липса, което намира пряко потвърждение, както в показанията на управителя на ошетеното юридическо лице – свид. С. и тези, изхождащи от полицейските служители П., С. и И., така и в заключението на комплексната видеотехническа и лицево-идентификационна експертиза, приложена по делото. Подчертава, че недвусмислено е различила на записите М., не само поради яснотата на възпроизведения образ, но и предвид личните си наблюдения върху външността му към момента на напускане от негова страна на търговския обект. Следите от така описания външен вид на М. се различават и върху изследваните по делото записи, а съвпадат и със съдържанието на протокола за разпознаване на лица и с показанията на полицейските служители, задържали подсъдимия.

Сведенията, получени от разпита на свид. А., са проверени и обективно потвърдени и от проведеното в последствие действие по разследване, свързано с разпознаване на лица, при което тя е изобличила подсъдимия М. като мъжът – автор на процесната кражба на парични средства от касата на бензиностанция „Интерспийд“. Законосъобразно и при стриктното спазване на процедурата, лимитирана в разпоредбите на чл. 169-171 НПК, е извършено това действие, а резултатите от него кореспондират напълно на свидетелските показания. Доколкото приема, че приложеният по делото протокол за разпознаване удовлетворява изискванията на процесуалния закон и съдържанието му се подкрепя от останалите доказателства и доказателствени средства по делото, съдът го кредитира и го обсъжда като част от доказателствената съвкупност, върху която изгражда изводите си по същество.

Обективността на показанията на А. се подкрепя и намира своето допълнение и в сведенията, изводими от разпитите на свидетелите П., С. и И.. Всеки от тях пресъздава хронологично подредено поведението на подсъдимия, в момент, следващ процесното деяние и съвпадащ с този на задържането му. Предават и споделеното от него за механизма на деянието, в която част разказите им се припокриват с точност в детайли не само помежду си, но и разкриват идентичност с този на свид. А., както и със съдържанието на записите на охранителните камери в търговския обект, чиито кадри, извлечени на хартиен носител, са запечатали обстановката, в която е реализирана кражбата ведно с отличителните белези на нейния автор. Констатираните множество съществени съвпадения между показанията на полицейските служители и други преки и косвени доказателствени източници позволяват обсъжданите показания да се разглеждат като годни, макар и производни, източници на информация.

Допълват фактологията като гласни доказателства и показанията на свидетел С. – пряк ръководител на свид. А. и управител на дружеството – ошетен юридическо лице, който предлага информация, че не само е изгледал записите, но се е убедил в идентичността на тяхното съдържание с разказа на своята служителка. Потвърждение на така изнесените данни се открива в представените по делото като веществени доказателства записи от камери, съдържанието на които е изследвано в хода на делото.

Съдът гради своите фактически и правни изводи и върху заключението на приета в досъдебното производство видеотехническа и лицевоидентификационна експертиза, прецена като обективно и компетентно изготвена. Отразеното в нея становище на вещото лице съдържа пряка информация относно конкретното проявление на признаци от

противоправния акт на подсъдимия, дава достатъчна представа и затвърждава убеждението у съда за категоричното присъствие на М. на датата, в часа и на мястото на извършване на деянието. Потвърждават се сведенията на свид. А. и разпитаните по делото полицейски служители относно механизма на реализация на престъплението, респ. се онагледява и напускането на бензиностанцията от подс. М..

В корелация с обсъдените по-горе източниците на преки и косвени доказателства за извършеното посегателство е дадено и заключението по изготвената дактилоскопна експертиза за идентифициране на задържания именно с личността на подсъдимия, за когото са събрани непосредствено биометрични данни по делото.

Приложените писмени доказателства съдът цени, тъй като служат при очертаване на част фактологията по делото. Последователност в тази насока предлагат протоколите за доброволно предаване, които удостоверяват реда, по който са приобщени важни за доказване факта на деянието и неговото авторство веществени доказателства, съхранили следи от престъплението, в частност записи от охранителни камери на мястото на инцидента, както и документи, касаещи трудовото правоотношение на свид. А. и обосноваващи присъствието ѝ към датата на кражбата на мястото ѝ. Справката - характеристика от инспектор към „Детска педагогическа стража“ в структурното подразделение на МВР по местоживеенето на подсъдимия дава представа за социалния му живот, развитието му от ранна детска възраст, образователните му потребности, упражняваното върху него въздействие от държавни институции, наложено поради констатирано девиантно поведение.

Въз основа на справката за съдимост съдът установи, че подсъдимият е бил осъждан към датата на деянието. Извеждат се и нови осъждания, дадени в кратки времеви интервали след инкриминираната дата 04.03.2021г., но отново за деяния, реализирани от М. като непълнолетен и приближени по време до процесното. Макар те да не се отразяват върху правната квалификация на предявеното му престъпление, дават основание за извод, че поведението му и в предходни периоди е разкривало девиантност. Тези данни за личността му следва да бъдат отчетени при индивидуализация на следващото му се наказание.

При цялостен анализ на изброените доказателствени източници този съдебен състав достига до безспорен извод за съпричастността на подсъдимия към вмененото му престъпно деяние.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

При така установените фактически обстоятелства съдът намира, че подсъдимият ИВ. М. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 194, ал.1 от НК.

От обективна страна – на 04.03.2021 г., около 03:50 часа, в гр. София, кв. „Обеля“, ул. „Дмитрий Лихачов“ №29, бензиностанция „Интерспийд“, от каса е отнел чужди движими вещи, собственост на „Интерспийд“ЕООД – парична сума в размер на 365,00 лева, от владението на Илиана Д. А. - МОЛ, без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои.

Безспорно установени по делото са фактът на извършеното деяние, физическата страна на което се изразява в съответното поведение на подсъдимия, неговите времеви и пространствени параметри, индивидуализацията на предмета на престъплението, ощетеното юридическо лице и причинените вредни последици, за което сведения се извличат от разпитите на свидетелите С., А., П., С. и И.. Тези показания корелират с надлежно обективизираните в протоколите за разпознаване на лица и за доброволно предаване факти, приобщените писмени материали – документи, касаещи трудовото правоотношение със

свид. А., протоколите за снемане на образци а сравнително изследване, изготвените за нуждите на производството комплексна видеотехническа и лицевоидентификационна експертиза и дактилоскопна експертиза, веществените доказателства – телефонен апарат и оптични носители със записи от видеокамери.

В инкриминирания случай е налице пълна реализация на престъпния състав на чл.194, ал.1 от НК, доколкото отнемането на вещи от владението на свид. А. – материалноотговорно лице при собственика „Интерспийд“ЕООД, е било осъществено напълно с прекъсването на фактическата власт върху тях на досегашния им владеец и установяването на такава на подсъдимия деец, с намерението те да бъдат присвоени. Ясно установен е и механизмът за обективизиране на изпълнителното деяние, обуславящ основния състав на кражбата. С реализирането на инкриминираното деяние е засегнат и непосредственият обект на престъплението по чл.194 от НК - обществените отношения, осигуряващи спокойното упражняване на правото на собственост.

Предмет на престъплението са чужди движими вещи с определена стойност към момента, в който деецът е осъществил своето посегателство върху тях и които се отнемат от владението на друго. В случая това е парична сума в размер на 365,00 /триста шестдесет и пет/ лева. Тя е била чужда за дееца – собственост на съдържателя на бензиностанцията „Интерспийд“ЕООД.

Изпълнителното деяние на описаното престъпление се е изразило в отнемането на процесните предмети от владението на свидетеля А.. То се реализира чрез действие, като деецът е целял прекратяване на фактическата власт върху вещта, осъществявана до момента от владееца, т. е. лицето, което разполага с възможността за разпореждане с предмета и установяване на своя фактическа власт върху нея. Подсъдимият е успял да прекъсне владението върху инкриминираните вещи на обща стойност 365,00 /триста шестдесет и пет/ лева на свид. А., като е успял да установи своя такава.

Наложената от подс. М. фактическа власт върху вещите е била трайна, тъй като той обективно си е осигурил възможност необезпокоявано да осъществява правнозначими действия с тях, усвоявайки ги и изразходвайки ги за собствени нужди, с което окончателно да осъществи намерението си да ги разглежда като свои. Манифестирал е присвоителното си намерение, след като е напуснал незабелязано търговския обект, в който е извършил посегателството. Носейки парите у себе си, се е отправил към мястото, което обитава, а на по-късен етап дори е изразходил част от паричната сума, закупувайки си намерения у него и приобщен по делото при задържането му мобилен телефонен апарат. Така описаното му поведение, именно, обективира противозаконното разполагане с отнетите вещи по начин, изключващ упражняването на права и въздействието от собственика върху тях. Във връзка с последното съдебният състав приема, че отнемането на предмета на кражбата е довършено, доколкото са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественоопасни последици на това престъпление – произведена е промяна на фактическата власт върху чужди движими вещи - предмет на посегателство с намерение същите да бъдат свои.

Доказателствено обезпечено е твърдението на СРП за авторството на престъпното деяние в лицето на подсъдимия, подкрепящо се еднозначно не само от показанията на свидетелите А., И., С., П. и С., удостоверените в протокола за разпознаване и тези за доброволно предаване обстоятелства, ведно с експертните заключения, но и от релевираното от подсъдимия цялостно признание на етапа на съдебното следствие на описаната в обстоятелствената част на обвинителния акт фактология. В случая присъдата почива на видима корелация между отделни доказателствени източници. Връзката между факта на кражбата и поведението на привлеченото към отговорност лице е неопосредена от предположения, а се уповава на устойчива верига от настъпили в обективната действителност факти.

Съдебният състав приема, че деянието е извършено виновно и в хипотезата на пряк

умисъл от страна на подс. М.. За да достигне до този извод, съдът внимателно прецени обективните факти по делото. За умисъла на дееца следва да се съди от обективно установените му действия по предприемане на бягство от местоизвършване на деянието, без да върне инкриминираната парична сума на собственика ѝ – ошетеното юридическо лице. Ясно и недвусмислено подсъдимият е обективизирал намерението си да разглежда като свои чуждите вещи. То е материализирано дори в последващата му инициатива да се разпорежи с тях, като извлече материални облаги за себе си. Подсъдимият М. е предвиждал извършването на престъпното деяние, съзнавал е неговият общественоопасен характер, изразяващ се в накърняване на конституционно гарантираната неприкосновеност на частната собственост, като във волеви аспект е искал и пряко е целял настъпването на общественоопасните последици от своята неправомерна дейтелност. Действията му са извършени в строга логическа последователност и представляват обективен израз на формираните ясни представи в съзнанието му, че като извършител прекъсва владението на друго (посоченото като материалноотговорно при собственика лице – свид. А.) и установява собствена неправомерна такава върху чужди движими вещи. Във волево отношение подсъдимият е целял настъпването на посочения вредоносен резултат. Разкрива се и предвиденото в закона за този вид престъпни посегателства намерение за противозаконно присвояване.

Причини за извършване на престъплението са ниското правосъзнание на подсъдимия М. и липсата на устойчиви механизми за въздържане от желанието да се облагодетелства неправомерно без полагане на труд. Ето защо съдът приема, че извършеното от него деяние е съставомерно, както от обективна, така и от субективна страна и затова го призна за виновен по това повдигнато му обвинение за престъпление по чл. 194, ал.1 от НК.

ПО НАКАЗАНИЕТО:

За престъплението по чл. 194, ал.1 от НК, предявено на подс. И.М., законодателят е предвидил санкция „Лишаване от свобода” до 8 /осем/ години.

Съгласно чл. 373, ал. 2 НПК в случаите наведено съкратено съдебно следствие на основание чл.372, ал.4, вр.чл.371, т.2 от НПК съдът е императивно задължен да определи наказанието при условията на чл. 58а НК.

При индивидуализацията на наказанието за престъплението СРС съобрази, че като смекчаващ факт не следва да се третира признанието на подсъдимия на фактите, изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт, обусловило разглеждането на делото по реда на чл. 371, т. 2 НПК, тъй като същото не е поддържано в цялото наказателно производство /в този смисъл е и т. 7 от Тълкувателно решение № 1 от 6.04.2009 г. по т. д. № 1/2008 г. на ОСНХ на ВКС, докладчик-съдия Цветинка Пашкунова/. В същото време липсват доказателства И.М. с процесуалното си поведение да е допринесъл съществено за разкриване на посегателството, като не е направил постъпки – резултат от лична мотивация, дори и за частично възстановяване на вредите от него. Проследявайки линията му на защита, не може да се сподели становището, че е изразил искрено съжаление и критично отношение към извършеното, доколкото други обяснения в тази насока не са обективизирани. Безспорно, неговото мълчание – проекция на правото му да откаже да дава обяснения, при действието на забраната по чл.103, ал.3 от НПК, не може да се обсъжда в негова тежест. Но същото не следва да се третира и като смекчаващо обстоятелство, доколкото, изводимо от доказателствата по делото, установяването на инкриминираното деяние е резултат единствено от своевременните ефективни действия на съответните компетентни органи. Непренебрежим се явява и фактът, удостоверен в писмени документи, приложени по делото, свързан с опита на подсъдимия да се укрие от органите на реда, с цел да избегне реализирането на своята отговорност и да възпрепятства производството. По идентични

съображения не може да доведе до смекчаване на отговорността и декларативно изразеното съжаление от подсъдимия, релевирано едва в хода по същество, което очевидно е мотивирано от стремежа да се постигне по-слаб интензитет на следващата се държавна принуда.

Съдът съобрази като отегчаващо обстоятелство регистрираното предходно осъждане за идентично по вида си тежко умишлено престъпление от общ характер, насочено спрямо конституционно гарантираната неприкосновеност на собствеността на гражданите. Извеждат се от приложената по делото актуална справка за съдимост на М. и последващи датата на процесното деяние осъдителни съдебни актове. Така обсъждани данните безспорно не повлияват върху правната квалификация на предявеното на подсъдимия престъпление, а част от наложените наказания да обуславят формирането на група със следващото се по настоящото дело такова. Въпреки това ярко впечатление прави темпоралното отстояние между отделните актове, което е сравнително кратко като период, даващо основание да се коментира и престъпна упоритост, проявена от подсъдимия. Дали обсъжданите осъждания са за престъпления, извършени от дееца като непълнолетен, в случая не следва да натежи в насока проява на снизхождение към него, доколкото множеството на деянията е съществен фактор, указващ, че независимо от младата възраст у подсъдимия не се отличават импулсивност и недооценъчност, които да са причина за стореното. Следва да бъде отчетено в ущърб на М. и обстоятелството, че е извършил престъплението в срока на изтърпяване на предходно наказание „Пробация“, заявяващо демонстративно пренебрежение към провежданото към момента принудително въздействие върху личността му с оглед нейното поправяне и компрометиране целите на наказанието, заложи в чл.36 от НК.

Непренебрежими като отегчаващо обстоятелство се явяват и сведенията, изводими от приетата характеристика от Инспектор към Детска педагогическа стая към 02 РУ при ОДМВР – Плевен, видно от която спрямо подсъдимия от ранна детска възраст са прилагани различни мерки по реда на Закона за борба с противообществените прояви на малолетни и непълнолетни, включващи и изолация във възпитателни институции, чиято тежест очевидно не е допринесла съществено за повлияване изграждането на неговите нагласи и превенция на бъдещо противоправно поведение.

При съпоставка на данните за съдимостта и за поведението на М. преди навършване на пълнолетие се наблюдава сходство и повтаряемост на еднакъв, избран от подсъдимия механизъм на извършване на противообществени прояви и престъпни посегателства, при това видово обособени – преимуществено, свързани с накърняване неприкосновеността на личната собственост. Така обсъжданите данни недвусмислено свидетелстват за личност с утвърден престъпен динамичен стереотип, деформирано правосъзнание и подчертана склонност да нарушава установения в страна правов ред. Налага се извод за сравнителна устойчивост на престъпните нагласи на подсъдимия. В този смисъл напълно неоснователни са аргументите, изтъкнати от защитата, в противовес на по-тежко по интензитет на въздействие наказание. Още повече, че подобни аргументи навярно са били отчетени и от предходните съдебни състави при постановяване на техните актове за извършени от М. други деяния, но без положителен резултат.

Като отегчаващо вината обстоятелство следва да се третира и проявената от М. дързост с оглед постигането на противоправния резултат. Установено е категорично, че дори публичността на търговския обект и високата вероятност деецът лесно да бъде разкрит, още повече че е бил и познат на служителите на търговеца, не го е мотивирало да се откаже от намисленото.

Същевременно не следва да се обсъжда в полза на М. отсъствието на трудовата ангажираност към датата на деянието, тъй като отсъстват доказателства за положени усилия за търсене и установяване на трудовоправни отношения с конкретен работодател, или на

облигационни такива, позволяващи придобиване на регулярни доходи.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да бъде разглеждано семейното и социалното положение на подсъдимия. М. е израснал в среда на социално слаби, без родителски контрол и устойчиви примери на общественоприемливо поведение, които да следва. Последното, като обективен фактор от личната му сфера, не следва да бъде пренебрегвано, доколкото е допринесло за мотивацията на лицето при пристъпване към правнозапретеното поведение.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство съдът разглежда и ниската стойност на предмета на престъплението. В този аспект следва да се обсъжда и предаването с протокол за доброволно предаване от М. на мобилен телефонен апарат, за който подсъдимият изрично заявява, че е закупил с парите от извършената кражба. Последното е допринесло за изясняване произхода на описаната вещ и възможността за преценка относно реда за разпореждане с нея в качеството ѝ на непряка облага, придобита чрез престъплението.

Този съдебен състав не констатира основания за приложение на разпоредбата на чл. 58а, ал. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "Б" НК. Установените по делото смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства не формират необичайно множество. Сред тях липсват и такива, носещи белезите на изключителност, а същевременно не са налице и фактически данни за формиране на изискуемия от закона кумулативен извод за несъразмерност на най-лекото предвидено в закона наказание.

При съвкупната преценка на наличните, обуславящи отговорността обстоятелства, съгласно общата разпоредба на чл. 54, ал. 1 НК, настоящият съдебен състав намира, че за инкриминираното по делото престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК следва да определи наказание при превес на отегчаващите над смекчаващите вината обстоятелства в размер на 1 /една/ година и 3 /три/ месеца „Лишаване от свобода“. Съобразно изтъкнатите по-горе доводи единствено размер на наказанието над определения в общата част на Наказателния кодекс минимум и близък до условно отмерения среден такъв на установената от закона санкция, свързано и с ограничаване правото на свободно придвижване на подсъдимия в пенитенциарно заведение, е от естество да възпрепятства възможността подсъдимия да извърши ново посегателство, както и да съдейства за неговото поправяне.

Съгласно чл. 373, ал. 2 НПК съдът е императивно задължен, след като определи размера на наказанието, да редуцира същия съобразно чл. 58а, ал. 1 НК с 1/3. В настоящия случай на подсъдимия за престъплението с правна квалификация по чл. 194, ал. 1 от НК следва да бъде определено окончателно за изтърпяване наказание в размер на 10 /десет/ месеца „Лишаване от свобода“. При съображение, че наказанието не е необходимо да бъде прекалено тежко, а е достатъчно подсъдимият да знае, че то е неотвратимо, съдът намира за справедливо определянето на тези размери.

Настоящият съдебен състав констатира, че макар да се разкриват базисните предпоставки за приложението на чл. 66, ал. 1 НК, същественият превес на отегчаващите над смекчаващите отговорността обстоятелства налага извод, че за реализацията на целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 НК и преди всичко за поправянето на осъдения, се налага подсъдимият М. да изтърпи ефективно така определеното му наказание. Като първоначален следва да бъде определен общ режим, доколкото не се разкриват хипотезите на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС. Балансът между законоустановените цели на наказанието ще бъде постигнат с ефективното изтърпяване на наложеното наказание, което единствено би допринесло за превъзпитанието на подсъдимия и би повлияло възпиращо спрямо бъдещи негативни прояви на личността му, като способства за правилното формиране на неговия мироглед и изграждане на устойчиви контрамотиви в правосъзнанието му за въздържане от противообществени деяния. Индивидуализирано в този вид и размер наложеното наказание съответства на принципите на законоустановеност

и справедливост на легитимно упражнената държавна принуда, съответства на тази на дееца и на извършеното престъпление обществена опасност и морална укоримост. Такова наказание напълно удовлетворява обществения интерес да се създаде разбирането, че възмездие за извършеното е неизбежно. Тази санкция ще се прояви като достатъчно предупреждение и към останалите членове на обществото да не извършват такива прояви, като по този начин няма да бъде игнорирана и генералната превенция, заложена като цел на наказанието в нормата на чл.36 от НК.

ПО РАЗНОСКИТЕ И ВЕЩЕСТВЕНИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА:

Към материалите по делото са приобщени по надлежния процесуален ред следните предмети, касаещи производството с характеристиките си на веществени доказателства – 1 брой мобилен телефон марка „Нокиа“ с ИМЕИ №352847057887679, без СИМ – карта и два броя оптични носители, приложени на л.69 от досъдебното дело.

Съдът в изпълнение на разпоредбата на чл.301, ал.1, т.11 от НПК, се произнесе по така описаните веществени доказателства, като намери, че се разкриват основания за приложението на чл.53, ал.2, б.“Б“, вр.ал.3, т.2 от НК по отношение на мобилното устройство. Цитираната норма предвижда отнемане в полза на държавата на „пряката и непряката облага, придобити чрез престъплението, ако не подлежат на връщане или възстановяване; когато облагата липсва или е отчуждена, присъжда се нейната равностойност“. Определение за понятията пряка и непряка облага се открива в чл.53, ал.3, т.1 и т.2 от НК. Съгласно втората точка от текста „непряка облага“ е „всяка икономическа полза, настъпила в резултат на разпореждане с пряката облага, както и всяко имущество, получено в резултат на последващо пълно или частично преобразуване на пряка облага, включително, когато е била смесена с имущество, придобито от законни източници; на отнемане подлежи имуществото до стойността на включената пряка облага заедно с настъпилите увеличения на имуществото, ако са пряко свързани с разпореждането или преобразуването на пряката облага и включването на пряката облага в имуществото.“ Изводимо от събраните по делото източници на факти, приобщеният като веществено доказателство телефонен апарат е бил закупен от подсъдимия с отнетите при извършената от него кражба на парични средства от бензиностанция на „Интерспийд“ЕООД. Така установените характеристики на неговия произход позволяват извод, че той попада в обхвата на понятието „непряка облага, придобита чрез престъпление“. Телефонът не подлежи на връщане или възстановяване, поради което и единствено законосъобразен ред за разпореждане с него се явява регламентираният от чл.53, ал.2, б.“Б“ от НК, свързан с отнемането му в полза на държавата, в каквато насока е произнасянето и на настоящия съдебен състав.

Към материалите по делото са приобщени по надлежния процесуален ред 2 броя оптични дискове, съдържащи видеофайлове със записи от видеокамери. Така приобщени, те следва да останат към материалите по делото до изтичане на сроковете за неговото съхранение, след което да бъдат унищожени по реда на Правилника за администрацията в съдилищата.

Предвид изхода на делото, в тежест на подсъдимия са поставени извършените в наказателното производство разноси в размер на 205,70 лева за изготвяне на експертизи на досъдебната фаза, които следва да се преведат по сметка на СДВР, както и 60,00 лева за вещи лица в съдебното производство, които следва да се преведат по сметка на СРС.

Така мотивиран, въз основа на изтъкнатите фактически и правни доводи, Софийски районен съд, НО, 2-ри състав постанови своята присъда.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: